

Simone Post in haar atelier. Fotografie: Multimedia Revolution - voor Catawiki.

'IK MERK STEEDS
MEER DAT IK EEN
MAKER BEN'

SIMONE POST

KONINGIN VAN HET RECYCLEN

VANWEGE EEN VOORLIEFDE VOOR KLEUR EN PATRONEN WILDE SIMONE POST DESTIJD'S HEEL GRAAG STAGE LOPEN BIJ VLISCO IN HELMOND. EEN BEDRIJF WAT STOFFEN BEDRUKT VOOR IN HET BIJZONDER DE WEST-AFRIKAANSE MARKT WAS VOOR HAAR DE UITGELEZEN PLEK OM TE LEREN HOE ZE EEN GOED PATROON ZOU KUNNEN ONTWERPEN. HET RESULTEERDE IN EEN FANTASTISCHE REEKS VLOER-/WANDKLEDEN, MAAR INMIDDELS OOK IN ANDERE WERELDWIJD BEFAAMDE ONTWERPEN. ZELFS HET GEBOUW VAN VLISCO IS NIET ONBEKEND MET EEN ONTWERP VAN SIMONE.

Tekst: Thea Vuik
Fotografie: Studio Simone Post

Textiel is de basis van Simone's werk, aangezien ze opgroeide met textiel. Haar moeder gaf naailes aan huis en er stonden altijd tien naaimachines in huis klaar. "Dat was voor mij heel normaal", vertelt ze. Toen Simone bij Vlisco ging werken, merkte ze bergen met afval op. Ze vroeg zich af of ze daar als afstudeeropdracht niet iets anders mee zou kunnen doen. "Ik vond dat zo zonde, want ik zag ook hoeveel energie er in zit alleen al om zo'n ontwerp te maken. Het zijn nog prachtige stoffen met soms een heel klein iets wat er mis is gegaan."

Fouten

Vaak wordt een badge of zelfs een partij helemaal afgekeurd omdat er te veel fouten in zitten. Zo nu en dan wel honderden meters stof achter elkaar. Vlisco was in eerste instantie huiverig voor hergebruik,

omdat ze -om plagiaat te voorkomen- heel delicaat met de verwerking van hun afval omsprongen. Simone wist hen echter te overtuigen door te zorgen dat ze het zó zou verwerken dat het heel anders zou worden. Simone: "Omdat het een heel ander type product is geworden en een hele andere markt aanspreekt concurreert het niet met de eigen markt van Vlisco."

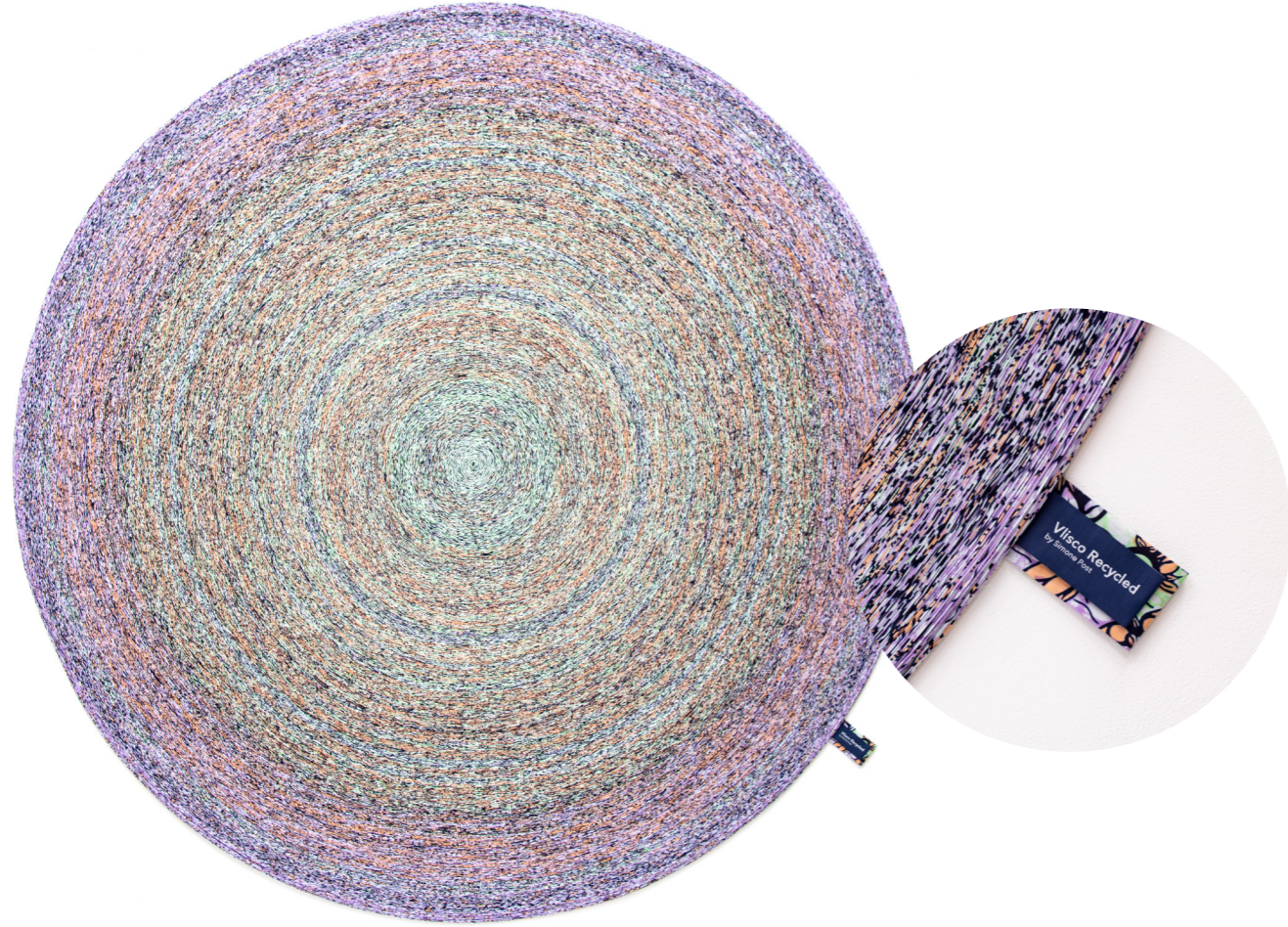
Procedé

Hoe wordt die enorme afvalberg verwerkt tot prachtige tapijten? Simone legt het procedé uit: "We snijden de stof in dezelfde maat stroken en sorteren het dan op kleur. In de ene strook zit bijvoorbeeld wat meer paars dan in de andere en met dat gegeven kan je weer gaan spelen. Vervolgens wordt het gewikkeld op een grote draaitafel die ronddraait als een soort spoel. Door het tegelijkertijd te vouwen lijkt het een brede

biasband te worden. Dan worden de banden los naast elkaar gelegd en aan elkaar geplakt met latex, plus een jute bevestiging erachter. Het wordt niet gestikt, het moet door het plakken blijven zitten. Dat gaat heel goed, mede vanwege de rafelige achterkant van de stroken."

Textielabrikanten

Voorheen werden de tapijten elders geproduceerd maar nu dat inmiddels in eigen atelier gebeurt, wordt het voor Simone makkelijker om controle op de productie te houden en kan ze opeens ook andere dingen uitproberen. Zo breidde ze het arsenaal uit naar de meer vrijere vormen. "In de basis gebruik ik nog wel dezelfde techniek; je ziet dus ook dat het allemaal vanuit ringen opgebouwd is. Ik vind het zó fijn om daarmee te spelen als een soort verf", verklaart een enthousiaste Simone.

Lila.

"Ik merk ook steeds meer dat ik echt een maker ben, dat ik dat eigenlijk het leukste vind om te doen. Al makende ontwerp ik. Momenteel werkt het heel prettig met de Viscostoffen omdat je nu steeds weet dat het altijd dezelfde dikte stof is, maar ik wil het wel graag wat verbreden. We zijn bijvoorbeeld in een ander project bezig met stof van een andere fabrikant. Ik ben nu ook op zoek naar (afval)partijen van andere bij voorkeur Nederlandse textielabrikanten."

Enmalige werken

"Opgeleid als ontwerper of als maker en aan de andere kant heb je de consumptiemaatschappij en de vervuiling die dat ten gevolg heeft", vervolgt Simone haar verhaal. "Met die gedachte in mijn

achterhoofd, vind ik het vaak prettiger om eenmalige werken te maken in plaats van een seriematige product dat op heel grote schaal gemaakt wordt. Bij dat laatste wil ik er dan echt zeker van zijn dat het op een mooie manier, onder goede omstandigheden gemaakt wordt in een fijn bedrijf."

Gedachten

In andere werken, zoals de wandkleden of de portretten zegt Simone meer speelsheid of gedachten kwijt te kunnen. "Dan gaat het over portretten van mensen die gemaakt zijn van afvalmateriaal. Gemaakt van kleding en spullen; wat er overblijft van mensen als ze er niet meer zijn. Het zijn geen mensen die ik ken, juist hou ik ze wat abstracter. Ik vernoem ze altijd naar sterren uit het heelal. Ik wil het een beetje in het

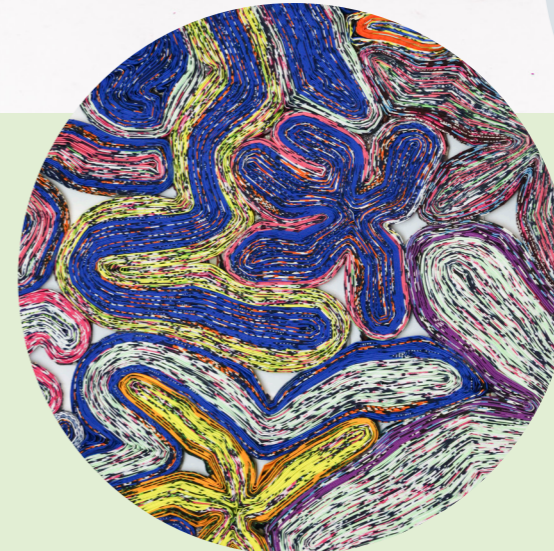
midden laten of het een man of een vrouw is of wat voor persoon dan ook. Ik zie het meer als een mens voor de toekomst of juist een post-human. De vraag rijst hierbij of het de verantwoordelijkheid is van ons als individu dat we zoveel spullen maken, maar ook of alleen dat afval nog rest van wat we allemaal hebben gemaakt? Een filosofische gedachte, min of meer maar ook wel weer leuk om over na te denken en om zo een hele familie van al het afval maken." Een familie Flodder? "Ja", zegt ze grinnikend. "Zoiets. Dat doe ik zo af en toe tussendoor. Dan denk ik: ik ga eens een leuk iemand maken."

Dutch Design Week

Tijdens de Dutch Design Week in oktober 2023 presenteerde Studio Simone Post

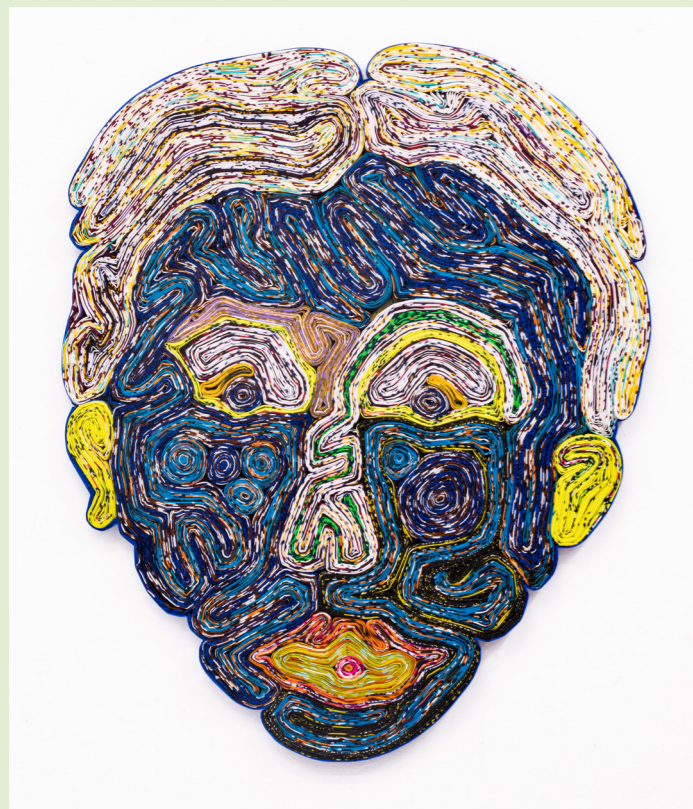
Star portrait - Vitra green.

Wildflower carpet - New Beginning.

De etalage van Hermès in Tokyo. Fotografie: Satoshi Asakawa.

Star portrait - Capella.

Cor Unum. Fotografie: Marije Kuiper.

zich met allerlei producten die gemaakt waren van spekjes. Het aanbod werd dagelijks aangevuld aangezien ze ook geconsumeerd mochten worden. Bijzonder, maar niet vreemd als je weet dat ze genomineerd werd vanwege een etalage van Hermès in Tokyo voor de Dutch Design Awards. Het thema van die Hermès-opdracht was 'lightness'. Simone had een mandje, gemaakt van spekjes, in haar atelier staan en werd direct geïnspireerd. Simone: "Tijdens covid was een goede vriend van mij met een aantal mensen de 'basketclub' begonnen; een Instagramcollectief. Omdat toen toch alles stil lag vanwege covid. Elke maand postte Adrianus een emoticon en werd er gevraagd op basis van die emotie een mandje te maken. Heel grappig; ontwerpers van over de hele wereld deden daar aan mee."

Dromen

Simone zag het mandje staan wat zij had gemaakt voor de basketclub. "Ik dacht, als er iets lightness is dan is dit het wel! Het was ook een heftige tijd, vanwege covid en de oorlog in Oekraïne was inmiddels uitgebroken. Normaal gesproken maak ik meestal werk waarbij ik vragen stel over hoe het gemaakt is. Zoals ik juist met al dat afvalmateriaal doe. Maar met dat thema had ik zin om even een keer een iets luchtiger project te doen; als een soort van ontsnapping. Volgens mij kon je de winkel nog niet in, dus je had alleen maar die etalage. Ik wilde daarin een vrolijke wereld laten zien die je een beetje doet denken aan je kindertijd. Als om de fantasie en dat dromen vast te blijven houden."

Textiel

Simone ziet dat haar werk nog altijd textiel-gerelateerd is. "Ik merk dat dat textiel-erige nog altijd op de een of andere manier in mijn werk zit." Spekjes? "Ja," antwoordt ze stellig, "Die kabelspekken zijn eigenlijk gewoon als een draad opgebouwd. En zo zijn er wel meer dingen. Kijk hier met klei probeer ik vormen te maken, net als ik met de spekjes gedaan heb." Als ze daarna haar grote grillig gevormde vazen laat zien, zijn we daarvan helemaal overtuigd en zien we als het ware de kleden al plooiend op de tafels vallen...

www.simonepost.nl
Instagram: @simone_post_

www.basketclub.world
Instagram: @basketclub_